

วิถีชีวิต..คนสิ่งทอ ธุรกิจอาชีพ'อศตง'?

▶ จีราวัฒน์ คงแก้ว

อยากเป็นอย่าง "Giorgio Armani"

เจ๋งได้แบบ "Gianni Versace" ให้โลกพูดถึง เหมือน "Miuccia Prada" ภาพยนตร์ของเด็กไทย เมื่อนึกถึงอาชีพใน อุตสาหกรรมสิ่งทอและแฟชั่น ที่มักจะมีความเชื่อของ "ดีไซเนอร์" โผล่มาเป็นลำดับต้นๆ บ้านเราเลยมี "แฟชั่นดีไซเนอร์" เกือบตลาดสวนทางกับคนในอีกภาคของห่วงโซ่ที่กำลัง "ขาดแคลนอย่างหนัก"

ไม่ต้องพูดถึงกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ (Unskilled Labor) ที่รู้กันดีว่า "ขาด" ไปเสียทุกอุตสาหกรรม แต่กำลังพูดถึง กลุ่ม "แรงงานฝีมือ" (Skilled Labor) ของวงการสิ่งทอ อาทิ คนในกลุ่มงานออกแบบสิ่งทอ วิศวกรรมสิ่งทอ เคมีสิ่งทอ เทคโนโลยีเส้นผ้าและแพทเทิร์น เหล่านี้เป็นต้น ที่วันนี้กำลังตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤติ

ถึงขนาดที่บริษัทใหญ่อย่าง "วาโก้" ผู้ผลิตชุดชั้นในสตรีเครือสหพัฒน์ ยังต้องส่งคนของตัวเองมาลงเรียนหลักสูตรวิศวกรรมสิ่งทอและเคมีสิ่งทอ ถึง 30-40 คน เพื่อป้องกันกลับสู่ธุรกิจ เพราะสร้างไม่ทัน รอไม่ไหว สะท้อนเรื่องจริงของสภาวะ "คนขาดตลาด" ที่สะท้อนไปทั้งระบบ

"เด็กที่มาเรียนสิ่งทอน้อยลงมาก ลดลงไม่ต่ำกว่า 3-4 เท่า ดูได้จากช่วงกว่า 10 ปีที่ผ่านมา จำนวนเด็กที่สนใจลดลงอย่างน่าใจหาย จากอดีตเรารับ 30 คน เด็กอาจสมัคร 150-200 คน วันนี้เราก็ยังรับ 30 คน เท่าเดิม แต่บางที่เขามาสมัครแค่ประมาณ 30 คนเท่านั้น"

ดร.สาริต พุทธิชัยยงค์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ หนึ่งในสถาบันที่มีชื่อเสียงด้านสิ่งทอ บอกสถานการณ์ซ้ำๆ ซึ่งกำลังเกิดกับความสนใจของเด็กไทยในวิชาชีพสิ่งทอ ส่งผลให้คนทำงานในสาขานี้ต้องลดน้อยถอยลงไปด้วย ชนิดที่บั่นมาเท่าไร ก็ไม่พอใช้

สวนทางกับความต้องการของอุตสาหกรรม ที่เขาย้ำว่า คนกลุ่มนี้สำคัญเอามากๆ

"เหมือนกำลังมองหา ฐานคือ วิศวกรรมสิ่งทอ เคมีสิ่งทอ และออกแบบสิ่งทอ"

“สิงห์” ไม่เช็กซี ไม่ดึงดู
ดูตามหน้าสื่อเจอแต่ข่าวร้าย
สู่อุตสาหกรรม รถยนต์
หรือไอที ก็ไม่ได้
จบมาไม่มีใครอยาก
ทำงานโรงงาน
ไม่เท ไม่คูล
ในยุค
“สวยเลือกได้”
นี่คือต้นตอของ
“วิถีชีวิตคน”
ในอุตสาหกรรม
ชนิดต้องรื้อแผน
“สร้างคน-
ปรับทัศนคติ”
เป็นการด่วน !

ส่วนตัวก็เหมือนกับอุตสาหกรรมนี้ ซึ่งหากฐานไม่แข็งแรง ขาดขาใดขาหนึ่ง
ไปก็ไม่สามารถยืนให้กลิ้งทรงตัวอยู่ได้ สาขานี้จึงสำคัญมากและถ้าฐาน
ข้างล่างเราไม่แข็งแรงแล้ว ประเทศเราก็ไม่มีทางไปสู้ใครเขาได้” เขายก
จินตนาการไม่ออกถึงความสำคัญ สองนึกถึงการสร้างตึกสักหลัง สถาปนิก
ออกแบบ วิศวกรสร้าง ส่วนนักการตลาดก็ตกแต่งภายใน เขายกอีกว่า “วันนี้
บ้านเรามีนักการตลาดเยอะแยะไปหมด คือมีแต่ “แพชั่นดีไซเนอร์”

ทว่าตัวตึกใครจะเป็นคนสร้าง โครงสร้างตึกที่แข็งแรง และมีนวัตกรรม
ใครจะทำ ใครกันจะมีความรู้เรื่องโครงสร้างเส้นด้าย เส้นใย ผลิตภัณฑ์
มีนวัตกรรม คุณภาพเป็นเลิศ เพื่อไปขายในมูลค่าที่สูงขึ้นได้ ถ้าไม่ใช่
วิศวกรสิ่งทอ เคมีสิ่งทอ และนักออกแบบสิ่งทอ ที่ขาดหาย

“แรงงานทั้งหมดในอุตสาหกรรมสิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม
ก่อนการย้ายฐานของการเม้นท์ที่เห็นเรื่องค่าแรง คาดว่าจะมีอยู่
ประมาณ 1 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้เป็นกลุ่มแรงงานฝีมือ ที่
ประมาณ 20% หรือประมาณ 2 แสนคน !”

เขายกตัวเลขขุนพลในอุตสาหกรรมสิ่งทอ ที่จะเป็น
แต้มต่อในการแข่งขันของประเทศนับจากนี้ เมื่อสิ่งทอไทย
ไม่สามารถสู้กันด้วยแรงงานราคาถูกได้อีกแล้ว ก็ต้องเปลี่ยน
หมากเป็นใช้เครื่องจักร ใช้เทคโนโลยี มาทำงานแทน
คน เพิ่มประสิทธิภาพ และสร้างมูลค่าเพิ่มให้ตัวสินค้า ซึ่ง
ทั้งหมดนี้จะได้มาก็ด้วย “พลังคน” กลุ่มนี้ทั้งนั้น

ขณะที่ พงษ์ศักดิ์ อัสสกุล ประธานสมาคม
อุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ปัจจุบันแรงงาน
ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มน่าจะเหลืออยู่เพียง

ต่อหน้า >> 2

ต่อจากหน้า >> 1

7-8 แส่นราย หลังกลุ่มการ์เมนต์ที่ต้องใช้แรงงานจำนวนมากเลือกย้ายฐานไป CLMV (กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม) กันหมด ขณะที่แรงงานฝีมือในอุตสาหกรรม ตั้งแต่ระดับหัวหน้างาน ฝ่ายเทคนิค วิศวกรคุมเครื่องจักร ไปจนระดับผู้จัดการ เขาย้ำว่า “ขาดแคลนทุกตำแหน่ง” และมีความต้องการอีกเป็นหมื่นอัตรา!

ทำไมเด็กไทยไม่สนใจสิ่งทอ? ถึงขนาดที่คนในวงการต้องตัดพ้อว่า ขาดแคลนหนักมาก

“สุปรียา อุนนาทรวงกร” นายกสมาคมอุตสาหกรรมฟอกย้อมพิมพ์และตกแต่งสิ่งทอไทย ที่เจอชะตากรรมเดียวกันหลังอุตสาหกรรมฟอกย้อม มีแรงงานฝีมือกลุ่มเชี่ยวชาญเฉพาะ เช่น ทำงานในห้องแล็บ อย่าง นักวิทยาศาสตร์ พนักงานเจ้าหน้าที่ห้องแล็บ ตลอดจนกลุ่มที่อยู่หน้างาน ระดับซูเปอร์ไวเซอร์ ต่างๆ ซึ่งมีอยู่ประมาณ 15% ของแรงงานทั้งหมด ซึ่งวันนี้อยู่ในสถานะ **“ขาดแคลนหนักมาก”**

เธอแสดงความเห็นว่า เด็กไม่สนใจสิ่งทอส่วนหนึ่งเพราะการรับรู้ที่มีต่ออุตสาหกรรมนี้ยังไม่ค่อยดีนัก เรียกว่า เบียดสีดูถูกเจอแต่ข่าวปิดโรงงานบ้าง คนงานประท้วงบ้าง ไม่ค่อยมีข่าวดีให้คนได้นึกถึง เด็กส่วนหนึ่งยังไม่เข้าใจในอุตสาหกรรม ไม่เห็นความสำคัญของคนในวิชาชีพนี้ บางคนห่วงเรื่องโอกาสก้าวหน้าในอาชีพ ไล่ไปจนทัศนคติของพ่อแม่และเด็ก ที่ไม่เลือกเรียนสายอาชีพ เพราะเข้ามหาวิทยาลัยดีกว่า ดีกว่า ค่าแรงสูงกว่า และการเรียนมหาวิทยาลัยเดี๋ยวนี้ก็ได้ยากเหมือนเมื่อก่อนแล้ว เพราะที่เรียนมีมาก แถมยังกู้เงินเรียนได้อีกด้วย

“จบป.ตรี มีเงินก้อนแล้ว 1.5 หมื่นบาท ได้หรือไม่ทำงานนั้นอีกเรื่อง แต่ว่าตอนเรียนเขามองตรงนั้นก่อน ฉะนั้นคนที่จะไปเรียนในสายอาชีพก็หายไป คนที่เข้ามาทำงานในภาคอุตสาหกรรมก็น้อยลงไปด้วย”

มาทำให้หนักขึ้นไปอีก กับการขยายตัวของห้างสรรพสินค้า และซูเปอร์มาร์เก็ตที่แผ่ขยายไปทั่วทุกมุมเมือง กระทั่งภาคการท่องเที่ยวและบริการ อย่างโรงแรมต่างๆ ที่พร้อมจะ “แย่งคน” ไปจากอุตสาหกรรมได้ทั้งหมด เพราะงานสบาย

กว่า แถมยังได้อยู่ในพื้นที่ชิวดี แสบปี เพราะค่าครองชีพถูก

กรุงเทพธุรกิจ

Krungthep Turakij
Circulation: 200,000
Ad Rate: 2,400

Section: Bizweek/หน้าแรก

วันที่: จันทร์ 15 มิถุนายน 2558

ปีที่: 11

ฉบับที่: 573

Col.Inch: 282.83 Ad Value: 678,792

หัวข้อข่าว: วิฤติ...คนสิ่งทอธุรกิจอาทิตย์'อัสดง'?

หน้า: 1 (กลาง), 2

PRValue (x3): 2,036,376

ศิลปิน: สีสี่

อาชีพ: (ปวช. ปวส.)
ยังขาดแคลนหนัก

รู้กว้าง เปิดหูเปิดตา
ไม่ใช่แค่รู้วิชาในโรงงาน

คิดวิเคราะห์เป็น
แก้ปัญหาได้

มีความพยายามที่จะ
ใช้ความคิดไปเรื่อยๆ

มีทักษะด้านวิศวกรรมเคมี
เคมีสิ่งทอ การออกแบบสิ่งทอ

บริหารคนได้ดี
มีมนุษยสัมพันธ์เป็นเลิศ

มีวินัย
มีความรับผิดชอบ

เปิดสเปคคนสิ่งทอ

300 บาททั่วประเทศ ต่างจังหวัดค่าแรงน้อยกว่า
คนก็มาทำงานในเมือง แต่พอเป็น 300 บาทเท่ากัน
อยู่ที่ไหนก็ได้เท่ากันหมด เขาเลยไม่ย้าย"

ขณะที่ ดร.ปริษา เสาบุญถือ กรรมการ
ผู้จัดการ บริษัทแปซิฟิคการทอ จำกัด โรงงาน
ฟอกย้อมสิ่งทอ สะท้อนความคิดว่าเด็กสมัยนี้
ส่วนหนึ่งไม่มีความคิดจะมาทำงาน
ประจำ แต่อยากทำธุรกิจ อยาก
เป็นนักลงทุน อยากสบาย
ไม่อยากเป็นลูกจ้าง

สุปรียา
อนุนาทรวางกูร

"เราทำงาน
ในห้างแอร์สบาย
ค่าครองชีพในพื้นที่
ก็ถูกกว่าอย่างค่าแรง
สมัยก่อนที่ยังไม่ใช่

สาธิต พุทธชัยยงค์

แรงงานฝีมือ ตั้งแต่
ระดับหัวหน้างาน
ฝ่ายเทคนิค วิศวกร
คุมเครื่องจักร
ไปจนระดับผู้จัดการ
ขาดแคลน
ทุกตำแหน่ง
ต้องการหมื่นอัตรา

"พนักงานของเรามีประมาณ 200 คน
สำหรับงานที่ทำมองว่าเป็นแรงงานทักษะถึง
ประมาณ 150 คน ที่ไร้ฝีมือแทบไม่มีเลย ตอนนี
หลังจากได้แรงงานพม่าเข้ามาชดเชยเทิร์นโอเวอร์
เรต อยู่ที่ประมาณ 15% แต่ก่อนหน้านี้อายุเรียก
ว่าเทิร์นโอเวอร์เลย ให้เรียกว่าหาไม่ได้เลยดีกว่า

วิชาชีพสิ่งทอ

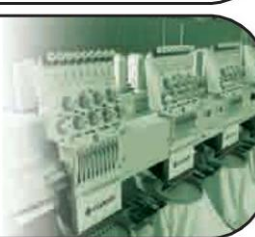

ออกแบบสิ่งทอและแฟชั่น

นักออกแบบลายผ้า นักออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย นักพัฒนาผลิตภัณฑ์ ผู้ผลิตสินค้าสิ่งทอ ผู้ควบคุมคุณภาพผลิตภัณฑ์สิ่งทอ นักจัดการสินค้าสิ่งทอ ผู้จัดแสดงสินค้าเสื้อผ้าและสิ่งทอ นักวิชาชีพในสถานประกอบการด้านการออกแบบสิ่งทอและแฟชั่น ผู้ประกอบการด้านสินค้าสิ่งทอ

วิศวกรสิ่งทอ

วิศวกรในสถานประกอบการ วิศวกรควบคุมกระบวนการผลิต เส้นใย ปั่นด้าย กอผ้า ถักผ้าและผ้าไม่ทอ นักวิจัยในหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน ประกอบธุรกิจของตนเองที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมสิ่งทอ

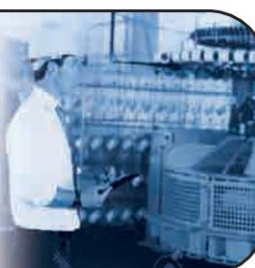
วิศวกรเคมีสิ่งทอ

วิศวกรในงานอุตสาหกรรมผลิตเส้นใย พลาสติก ย้อม พิมพ์สิ่งทอ ควบคุมคุณภาพในอุตสาหกรรมสิ่งทอ นักวิจัยและสร้างนวัตกรรมในอุตสาหกรรมสิ่งทอ นักวิเคราะห์และทดสอบด้านสิ่งทอ วิศวกรจัดหา บริหารจัดการสินค้าสิ่งทอ วางแผนระบบและกระบวนการผลิต บุคลากรด้านการศึกษาในอุตสาหกรรมสิ่งทอและแฟชั่น เป็นผู้ประกอบการสิ่งทอ

เทคโนโลยีเสื้อผ้าและแพคเกจจิ้ง

พนักงานในงานอุตสาหกรรมการผลิตสิ่งทอและเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ซ่างแพคเกจจิ้งและตัวอย่าง ซ่างวางแผนตัดเย็บ เจ้าหน้าที่ควบคุมการผลิต เจ้าหน้าที่วิเคราะห์กระบวนการผลิต นักวางแผนการผลิต เจ้าหน้าที่ตรวจสอบคุณภาพผลิตภัณฑ์และนักออกแบบเสื้อผ้า

การออกแบบแฟชั่น

การออกแบบแฟชั่น (Fashion Designer) ดิสเพลย์ดีไซเนอร์ (Display Designer) คอสตูม ดีไซน์ (Costume Design) แฟชั่นสไตล์ลิสต์ (Fashion Stylist) แฟชั่น เมอร์ชานไดส์ (Fashion Merchandise) นักออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์แฟชั่นและสิ่งทอ

ที่ออกไปไม่รู้เมื่อไรจะมีคนเข้ามาแทน ซึ่งกระทบกับธุรกิจมาก" เขายก

นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาต้องปรับตัว โดยการพยายามเอาเทคโนโลยี เอาเครื่องจักรดีๆ เข้ามาช่วย เพื่อพึ่งพิงคนให้น้อยลง แต่ถึงใช้วิธีนี้ ก็ยังต้องมีคนเก่งๆ มาดูแลเครื่องกันมากขึ้น เมื่อ "ช็อกกลาง" คือ เด็ดกาชีวะหายไป ชาตคนที่มาเป็นหัวหน้าคอยควบคุมงาน ทางเดียวที่ทำได้ คือ ดึงเด็กปริญญาตรีและแรงงานทั่วไปให้เข้าใกล้กันมากที่สุด

"หัวหน้างานระดับปริญญาตรี ต้องลงมาทำงานที่ค่อนข้างใกล้ชิดกับพนักงานระดับล่างมากขึ้น ซึ่งเป็นปัญหาอีก เพราะปริญญาตรี จะให้มาวิ่งอยู่ในโรงงาน วิ่งไปคุยกับคนงาน ไปดูแลเครื่องจักรเอง บางคนก็บอกว่า ไม่ใช่แนวเขา ทำให้พนักงานกลุ่มนี้ เข้ามา 100% เหลืออยู่จริงๆ ไม่ถึง 50% ซึ่งอย่าคิดว่าจะหยุดแล้ว พวกนี้พอทำไป 5-6 ปี อย่างที่บอกแรงงานระดับหัวหน้างานกำลังขาด เขาก็ไปสมัครโรงงานที่ใหญ่กว่า อ้าเงินเดือนขึ้น 60-70% ไปจากเราได้ง่าย"

คนเก่งที่เข้ามาพออยู่ในยุค "สวยเลือกได้" เลยมีสิทธิ์ดีจากไปได้ง่ายๆ นั่นลองวิธีใหม่มา บั่นหัวหน้างานจากระดับล่างขึ้นมาบ้าง ประสิทธิภาพไม่สูง แต่ประสบการณ์ไม่ต่ำกว่า 20 ปี มีความพยายาม ความตั้งใจเป็นเลิศ แต่เขายกบอกว่า ก็มีอุปสรรคอีก เพราะเทคโนโลยีใหม่ๆ เครื่องจักรใหม่ๆ มีแต่ภาษาอังกฤษเต็มไปหมด การจะให้คนที่ไม่มีประสบการณ์มาปรับตัวไปตามกระบวนการสมัยใหม่นั้น ยังเป็น "ข้อจำกัด" สำหรับพวกเขา

นั่นคือเหตุผลที่เขาบอกว่า ถ้าจะแก้ปัญหานี้ได้ต้องเป็นการทำงานร่วมกันของภาคการศึกษาและธุรกิจ เพื่อหาวิธี “ดึงดูด” ให้เด็กกลับมาเรียนสิ่งทอมากขึ้น เรียนให้ตรงกับงาน และเติมเด็กช็อกกลาง คือ กลุ่มอาชีพให้เพิ่มมากขึ้นด้วย

ในฐานะภาคธุรกิจ เขามองว่า ยินดีเปิดประตูให้คนเข้ามาเรียนรู้งานจริง ได้ลองใช้เครื่องมือเครื่องมือนี่จริงในโรงงาน โดยไม่มีเงื่อนไขว่าจะต้องกลับมาทำงานให้บริษัท เพราะเชื่อว่า คนเก่ง ไม่ว่าจะอยู่ในจุดไหนของห่วงโซ่อุตสาหกรรมก็สามารถสร้างความแข็งแกร่งให้กับวงการนี้ได้ทั้งสิ้น และคนกลุ่มนี้แหละจะเป็น “ความหวัง” ของพวกเรา

ถ้าปรับเรื่องคนได้ จะเกิดอะไรขึ้นกับธุรกิจ ดูตัวอย่าง “พิบูลย์ มนัสพล” กรรมการผู้จัดการ บริษัท กู๊ดสตาร์ จำกัด ที่แก้ปัญหาแรงงานในภาคการเย็บ ซึ่งเป็นที่รู้กันว่า “ไม่มีคนงาน” จนหลายรายต้องย้ายฐานไปเพื่อนบ้าน ส่วนพวกปรับตัวไม่ทันก็ต้องจากไปถึงประมาณ 30% เขาเองจากแรงงานกว่า 130 คนมีคนเหลือเพียง 80 คน เขาเลือกปรับตัวโดยการปรับคนมายกระดับความสามารถให้มากขึ้น ส่วนหนึ่งใช้เครื่องจักรทดแทน รับผิดชอบเรื่องเล็กลง มุ่งสู่ตลาด Niche มากขึ้น จากเดิมผลิตเสื้อได้กว่า 3 หมื่นตัวต่อเดือน ปัจจุบันเหลือที่กว่า 2 หมื่นตัว แต่ทว่ากลับสร้างมูลค่าได้สูงขึ้นถึงกว่า 20%

พงษ์ศักดิ์ อัสสกุล บอกว่า มูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมสิ่งทอเครื่องนุ่งห่มไทยอยู่ที่ประมาณกว่า 2 แสนล้านบาทต่อปี ซึ่งยังเป็นอุตสาหกรรมที่นำเงินตราต่างประเทศเข้ามามากที่สุด ทว่าเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไปประเทศจำเป็นต้องสร้างความสามารถในการแข่งขันให้เพิ่มขึ้น จึงต้องสู้แบบใหม่และไม่ใช้ทำของถูก ซึ่ง “แรงงานทักษะ” ยังเป็นคำตอบของหมากบรู๊ตครั้งนี้

“ทำอย่างไรจะให้คนสนใจสิ่งทอก็ต้องเอา ‘แฟชั่น’ มาเป็นตัวนำ เพราะค่อนข้างเช็กชีนาดึงดูดหน่อย จากนั้นก็ค่อยถอยหลังกลับไปว่ากว่าจะได้มาซึ่งแฟชั่นแบบนี้ต้องผ่านอะไรมาบ้าง และถ้าไม่มีคนเหล่านี้แฟชั่นก็เกิดไม่ได้นะเพื่อให้คนเห็นความสำคัญของทั้งซัพพลายเชนได้เห็นคุณค่าของงานในส่วนต่างๆ ที่สำคัญต้องให้เขาเห็น แครีพาร์ทเห็นโอกาสที่จะก้าวหน้าในอาชีพด้วย เรียกว่า ต้องดึงดูดพอที่จะทำให้คนอยากอยู่ในอุตสาหกรรมนี้” เขามอง

ขณะที่ สิ่งทอทุกวันนี้ เขามองว่า คงไม่สามารถมองแค่สิ่งทอในไทยได้อีกต่อไปแล้ว แต่ต้องมองไปที่ “สิ่งทออาเซียน” โดยเราต้องใช้จุดแข็งที่เรามีในการทำ ต้นน้ำ และกลางน้ำ ส่วนปลายน้ำอย่างเรื่องของการตัดเย็บต้องให้แรงงานราคาถูกลงอย่าง CLMV เป็นคนทำ แต่ “นวัตกรรม ความคิด และดีไซน์” ต้องเป็นของเรา

“ทางออกมองเห็นชัดอยู่แล้ว แต่เราจะต้องสร้างตัวของเราเองให้สามารถแข่งขันได้ โดยต้องเอาจุดแข็งเอาความเชี่ยวชาญของเราพัฒนาให้สูงขึ้นเรื่อยๆ แรงงานใช้คนอื่นทำ แต่เราวางตัวเป็น ‘Trading Center’ นั่นคือทางออกของเรา ซึ่งถ้าไม่มีคนหรือสร้างคนขึ้นมาไม่ได้เราก็คงทำเรื่องพวกนี้ไม่ได้” เขามอง

ก่อนปิดท้ายว่าการสร้างคนยังเป็นโจทย์ใหญ่ที่อุตสาหกรรมสิ่งทอต้องกลับไปให้ความสำคัญและหมดยุคทำแบบ “ตัวใครตัวมัน” อีกต่อไปแล้ว แต่ต้องร่วมมือกันมากขึ้น ที่สำคัญไม่ใช่การจับมือกับคนในวงการเท่านั้น แต่ต้องแสวงหาความร่วมมือจากภาคส่วนอื่นด้วย รวมถึงขยายความร่วมมือไปยังภูมิภาคอาเซียน

เพื่อเปลี่ยนภาพความเจ็บปวดของวงการสิ่งทอ ให้กลับมาสดใสได้อีกครั้ง ด้วยพลังของ “คนสิ่งทอ” ที่แม้จะสวเลย์เลือกได้ แต่ก็ไม่หายไปจากอุตสาหกรรมนี้

เปิดใจเด็กสิงห์ ‘ไม่เป็นลูกจ้าง อยากสร้างแบรนด์’

อนรรฆณ์ รักญาติ คือ นิสิตสาขายอกแบบ
แฟชั่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่เพิ่งจบ
มาสดๆ ร้อนๆ ในวัยเพียง 22 ปี เขาคือ เจ้าของ “แบรนด์
AANALA” และเริ่มมีกิจการของตัวเองตั้งแต่ยังเรียนปี 4

เด็กหนุ่มเลือกเรียนออกแบบแฟชั่น เพราะความชอบ
และรักการเป็นสไตลิสต์ ทั้งที่ไม่มีความรู้เรื่องการออกแบบ
และไม่มีแม้แต่ทักษะด้านการวาดรูปด้วยซ้ำ ทั้งหมดล้วนถูก
ฝึกฝนและเรียนรู้ระหว่างศึกษา พร้อมกับแรงขับที่บอกตัวเอง
ว่า “ต้องขยัน เพื่อที่จะให้ทันคนอื่นเขา”

ระหว่างที่คนอื่นเรียนไปแบบสนุกๆ ซำๆ แต่เขาเลือกไป
ทำงานกับโรงงานต่างๆ อย่างไม่เลือกงานที่บริษัทแกรนด์สปอร์ต
เพื่อเอาความรู้ด้านการวาดรูปในคอมพิวเตอร์ที่ไม่ถนัด และศึกษา
โลกของเสื้อผ้ากีฬาที่มหาวิทยาลัยไม่ได้สอน ไปสมัครเป็น

ช่างปักกับแบรนด์แฟชั่นชื่อดัง เพื่อเก็บความรู้ไว้
ต่อยอดความสามารถของตัวเอง ระหว่างทางก็ส่ง
ผลงานเข้าประกวดหาประสบการณ์ไปด้วย
เรียนไปทำงานไปตั้งปี 2-3 พอปี 4 เลยเปิด
ธุรกิจของตัวเอง ทำแบรนด์แฟชั่นให้กับสาว
บิกไซส์ ขายที่ประตูน้ำ ซึ่งยอดขายก็ไม่ธรรมดา
ตกเดือนละ 500-600 ตัว ก่อนแตกไลน์มาสู่เดรส
สำหรับงานแต่งงานในปัจจุบัน

ทั้งหมดไม่ได้มาด้วยความบังเอิญ แต่เกิดจาก
ความพยายาม มุ่งมั่น และฝึกฝน ของตัวเขาจริงๆ
เขายอมรับว่า ช่วงสิงห์ไม่ตีก็มีแอบท้อวันๆ
แต่คำตอบของการไม่ยอมเป็นลูกจ้าง ก็แค่ไม่ชอบ
ทำงานภายใต้ความกดดัน เป็นลูกน้องเขาต้องคอย

อนรรฆณ์
รักญาติ

รองรับอารมณ์คนอื่น ทำงานออกมาบางคนชอบ บางคน
ไม่ชอบ จะออกแบบทั้งที่ก็มาติดที่ฝ่ายดูแลต้นทุนบอก
แพงไปบ้าง ไม่เอา ตัดทิ้งบ้าง งานดีไซน์เลยเหลือ
ความสำคัญน้อยลงทุกที เพราะอยู่บนการตัดสินใจ
ของคนอื่น เลยเป็นที่มาของการอยากเปิด
แบรนด์ตัวเอง และเดินตามความฝันด้วย
ขาของตัวเอง

“ผมเลือกสร้างแบรนด์เพราะไม่ชอบ
เป็นลูกจ้างใคร แต่ก็ไม่ง่าย ต้องผ่านอะไร
มาเยอะมาก เด็กสมัยนี้ผมมองว่าเก่งนะ
แต่ก็มีอุปสรรคคือ มีอารมณ์ที่เป็นส่วนตัว
สูง ชอบเพื่อฝัน จินตนาการสูง มาถึงก็อยาก
เปิดแบรนด์ อยากทำอะไรของตัวเอง ทั้งที่บางที
ศักยภาพเราอาจจะยังไม่พอก็ได้ บางคนคิดว่า
ออกแบบแฟชั่นง่ายๆ แต่มันไม่ใช่เลย ทั้งหมด
ต้องฝึกฝนและสั่งสม”

กว่าฝันจะเป็นจริง เขายังต้องผ่านอะไร
มามาก ฉะนั้นใครที่อยากทำได้ อย่าแค่ฝัน
แต่จงสร้างมันด้วย